Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 121 746 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***
U verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de mankon-etnie te behoren en uit Bamenda (North West Province) afkomstig te zijn. Uw vader, (F.F.M.), behoort tot de ejagham, die afkomstig zijn van de regio van Mamfe. Uw moeder, (M.B.A.), is mankon (of bamenda). Uw vader had een plantage in Teke village (Kumba, Meme Division), die hij van zijn vader had geërfd. Uw grootouders langs vaderszijde waren tegen het huwelijk van uw vader met uw moeder gekant, omdat zij van de North West provincie afkomstig was. Uw grootouders langs moederszijde wensten niet dat uw moeder met uw vader huwde, omdat de ejagham de traditie van besnijdenis nog kennen. Uw ouders huwden toch tegen de wil in van hun ouders. Uw vader ging met uw moeder in Bamenda wonen. Toen u ongeveer zes jaar was, keerde u met uw ouders naar uw vaders plantage in Teke village terug. U verbleef er slechts twee maanden, omdat uw vader weigerde u te laten besnijden. Jullie gingen zich opnieuw in Bamenda vestigen. U kreeg een dochter, (A.A.E.), op 23 april 1999. Op 20 mei 2011

overleed uw vader. U begaf zich met uw moeder en uw jongere broer, (F.M.F.), op 25 mei 2011 naar Teke village om er uw vader te begraven. Uw moeder besloot op de plantage en in het huis van uw vader te verblijven, gezien ze niet langer de huur in Bamenda kon betalen. Uw broer was de erfgenaam van uw vader. Op 30 mei 2011 vond er een familiemeeting plaats. Uw oom, (N.G.), een gepensioneerde commandant van de gendarmerie van Ngkonsamba (Littoral Province) en tevens voorzitter van de CPDM in de regio, zei uw moeder dat de erfenis van uw vader nooit naar uw broer zou kunnen gaan, gezien jullie de traditie van besnijdenis niet hadden aanvaard en de erfenis evenmin aan een vreemde uit de North West Province kon worden gegeven. U, uw moeder en uw broer werden erg boos. Jullie zeiden dat enkel iemand anders over jullie lijk de eigendom van jullie vader zou erven. Uw familieleden zeiden dat jullie nog wel zouden zien wat er zou gebeuren. De echtgenote van uw oom (N.G.), zei uw moeder om de zaken te laten berusten omwille van de kinderen. Zij had haar echtgenoot gesmeekt om jullie in huis te nemen en voor jullie te zorgen, maar hij had geweigerd. In de nacht van 30 mei 2011 werden jullie aangevallen in de woning van uw vader door vier gemaskerde mannen. U werd verkracht en uw broer werd gedwongen met uw moeder te slapen. De vier mannen zeiden dat jullie vreemden waren en jullie moesten vertrekken. 's Anderendaags bevond u zich in het ziekenhuis in Kumba met uw moeder en uw broer. Op 2 juni 2011 gingen jullie naar de gendarmerie van Mabanda (Kumba). Jullie wilden klacht indienen, maar deze werd niet ernstig genomen, gezien de gendarmes zeiden dat ze langs zouden komen, maar niet kwamen. Jullie gingen terug naar Bamenda. Uw moeder smeekte haar familie om terug te mogen komen, maar ze weigerden. Uw moeder zei om te proberen de eigendom van uw vader te verkopen en jullie gingen op 31 juli 2011 terug naar Teke village. Begin augustus 2011 was uw broer verdwenen. Een meisje zei u dat uw broer alleen naar de plantage was gegaan. U vond uw broer dood terug in de plantage. Een voor u onbekende vrouw zei u dat zij had gezien dat uw oom, (N.G.), en een haar onbekende man uw broer hadden omgebracht. Uw oom (N.G.) kwam en hij zei dat uw broer zelfmoord had gepleegd en zijn lichaam verbrand diende te worden. De politie en de arts die ter plaatse kwamen, stelden echter vast dat uw broer was omgebracht en arresteerden uw oom. Hij werd naar de gendarmerie van Mabanda gebracht. U en uw moeder gingen naar de gendarmerie om klacht in te dienen tegen uw oom. Jullie hadden een advocaat, (T.). De gendarmes weigerden om jullie verklaring op te nemen en uw oom bevond zich bovendien niet in de gendarmerie. Een week later kwam uw oom naar jullie huis en hij zei dat u en uw dochter moesten besneden worden. Diezelfde avond belde de echtgenote van uw oom uw moeder op en zei haar dat jullie dienden te vluchten, gezien er regelingen werden genomen om de besnijdenis uit te voeren. Jullie overnachtten in een hut nabij het dorp. De volgende dag kwam uw vriendin, (L.), op bezoek om haar medeleven te betuigen met het overlijden van uw broer. Zij nam uw dochter mee naar Bamenda. Uw moeder raadde u aan eveneens naar Bamenda te gaan. Op 13 augustus 2011 maakte u zich klaar om naar Bamenda te reizen toen uw oom binnenkwam met zijn zussen en dorpsvrouwen om u onder dwang te besnijden. Uw oom sloeg u. U verdedigde zich, waarbij u een oude -voor u onbekende- vrouw sloeg die neerviel. Uw oom belde de politie en u werd meegenomen naar de gendarmerie van Mabanda. U verbleef er drie dagen en u werd er geslagen. Uw moeder contacteerde een goede vriend, (N.W.), die een gendarme kende die in de gendarmerie van Mabanda werkte. Op 20 augustus 2011 kon u de gendarmerie verlaten met de hulp van (N.W.) en de voor u onbekende gendarme. (N.W.) nam u mee naar zijn huis in Douala. Hij zou de nodige regelingen treffen opdat u uw land van herkomst zou kunnen verlaten. Hij stelde u voor aan een heer, Joe, die met u zou reizen. Op 4 september 2011 reisde u vanuit Douala, onder begeleiding van Joe, naar Brussel, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 5 september 2011 asiel aan. U vernam van uw vriendin, (L.), dat de voor u onbekende vrouw die u met een stok had neergeslagen was overleden. Uw moeder werd gearresteerd, omdat de politie naar u op zoek was. U vreest hiervoor levenslang te krijgen. Uw moeder overleed op 23 december 2011 aan een voor u onbekende oorzaak. U vernam tevens van uw vriendin, (L.), dat sister (K.N.) had voorgesteld om voor uw dochter te zorgen. Sister (K.) nam uw dochter mee naar een voor u onbekende plaats in Nigeria, maar uw vriendin, (L.), zoekt haar af en toe op.

U legde volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: een kopie van een aanvraagbewijs van een identiteitskaart van Kameroen (geldig tot 30 december 2010 en verlengd tot 30 augustus 20(onleesbaar), met nummer 1097851361) en een medisch attest van UZ Leuven, dd. 6 september 2013, van dr. B. (V.E.), waarin wordt vermeld dat uw vermoedelijke bevallingsdatum voorzien is voor 11 december 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat (1) u vreest levenslang de gevangenis in te moeten voor de moord op de voor u onbekende vrouw; (2) u vreest dat u en uw

dochter door uw oom onder dwang zouden worden besneden en (3) u een erfenisprobleem heeft met uw oom.
Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen elke geloofwaardigheid ontberen.
In de eerste plaats legde u dermate tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen af in verband met de door u aangehaalde besnijdenis, waartoe uw oom, (N.G.), u zou verplichten overeenkomstig de tradities van de ejagham, dat hier in het geheel geen geloof aan kan worden gehecht. Zo dient er te worden vastgesteld dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die u heeft ingevuld met behulp van de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 2011, onvermeld liet dat u door uw oom zou gedwongen worden om een besnijdenis te ondergaan. Gevraagd waarom u dit cruciale element niet heeft vermeld in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, stelde u dat u uit de gevangenis kwam en u bij aankomst bang was dat u hetzelfde moest ondergaan, bovendien stelde u getraumatiseerd te zijn (gehoorverslag, p.2). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden. U heeft immers een kopie van de ingevulde vragenlijst ontvangen (zie 'ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst' in het administratief dossier) op 9 september 2011 en u heeft sedertdien tot op het moment van het gehoor op 19 november 2013 op geen enkele manier laten weten dat er essentiële elementen, zoals een vrees voor (een gedwongen) besnijdenis, ontbreken in uw verklaringen. Uw raadsvrouw, mr. (V.), vermeldde nog dat er weinig tijd zit tussen alle traumatische gebeurtenissen, zodat het volgens haar logisch is dat er bepaalde zaken worden vergeten of niet worden vermeld. Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat zij belangrijke gebeurtenissen kan weergeven en naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. U legde evenmin een medisch attest voor waaruit zou blijken dat u psychologische problemen zou hebben waardoor u moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat u zich bij het door u aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Verder zijn uw verklaringen in verband met de traditie van besnijdenis erg vaag en niet aannemelijk waardoor de oprechtheid ervan in verdere mate in het gedrang komt. U stelde dat de traditie van besnijdenis nog door de ejagham van Mamfe (South West Province) wordt uitgeoefend (gehoorverslag, pp.2 en 3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt inderdaad dat vrouwen in Kameroen besneden worden in een zeer beperkt aantal regio's in Kameroen, waaronder in de South West Provincie, in het departement Manyu bij de ejagham-volkeren en dan vooral in negen ejagham-dorpen. Gevraagd tot welke etnische groep of stam uw vader behoort, zei u tot de ejagham van Mamfe (gehoorverslag, p.5). In dit verband is het dan ook merkwaardig (en niet aannemelijk) dat u niet eerder [dan tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal] vermeldde dat uw vader tot de ejagham-etnie zou behoren. U stelde zelfs uitdrukkelijk in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat uw vader bafo is en uw moeder bamenda (vragenlijst CGVS, punt 8). Wanneer u door het Commissariaat-generaal wordt geconfronteerd met uw verklaringen betreffende de etnische afkomst van uw vader in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ontkende u dit te hebben vermeld en voegde u er aan toe dat u zei dat uw vader in de regio van de bafo woonde (gehoorverslag, p.7). Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd om de discrepantie te verklaren. Bovendien werd er duidelijk in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal naar de etnische afkomst van beide ouders gevraagd (en niet naar hun woonplaats), zodat vergissing hieromtrent niet mogelijk was. Daarenboven, zoals eerder aangehaald, beschikte u sedert 9 september 2011 over een kopie van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, zodat u eerder in de gelegenheid was om bepaalde zaken recht te zetten, hetgeen u heeft nagelaten. Verder stelde u voor het Commissariaat-generaal dat Teke village een regio is in de South West Province waar vooral bafo wonen (gehoorverslag, p.5). Gezien uit de hiervoor aangehaalde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de traditie van besnijdenis in de South West Province vooral wordt uitgevoerd in negen ejagham-dorpen (Manyu Division), is het niet aannemelijk dat u in Teke village (Meme Division) of elders in Kameroen zou gedwongen worden als volwassen vrouw u te laten besnijden. Gevraagd op welke leeftijd meisjes normaliter binnen de ejagham worden besneden, zei u dat dit gebeurde wanneer ze geboren worden, maar voegde u er onmiddellijk aan toe hier niet veel van af te weten (gehoorverslag, p.10). Gevraagd waarom ze dan u als volwassen vrouw wilden besnijden, stelde u ontwijkend dat u niet het hoofddoel vormde, maar wel uw dochter (gehoorverslag, p.10). Wanneer daarop naar uw eerdere verklaringen werd verwezen waarbij u stelde dat uw oom u toch als volwassen vrouw onder dwang wilde laten besnijden, antwoordde u bevestigend en zei u dat het hun traditie is, maar u hierover niets afweet

(gehoorverslag, p.10). Ook uw verklaringen met betrekking tot de besnijdenis die uw dochter zou moeten ondergaan, zijn in het geheel niet aannemelijk. Gevraagd tot welke etnische groep uw dochter behoort, zei u dat zij deel uitmaakt van de batibo (Momo Division). Gevraagd of de batibo besnijdenis uitvoeren, ontkende u dit (gehoorverslag, p.10). Gevraagd waarom dan uw dochter als batibo door de ejagham zou worden besneden, antwoordde u ontwijkend dat u niet bent besneden en u de intenties van uw oom niet kent (gehoorverslag, p.10). Het is in elk geval niet aannemelijk dat uw dochter als batibo zou gedwongen worden een traditie te ondergaan die eigen is aan de ejagham. Gevraagd waarom precies uw oom uw dochter wilde laten besnijden, stelde u het niet te weten en zijn intenties niet te kennen (gehoorverslag, p.10). Bovendien, indien uw dochter werkelijk het hoofddoel van uw oom was, zoals u herhaaldelijk zei (gehoorverslag, pp.8 en 10), is het bijzonder merkwaardig dat u haar in Kameroen achterliet bij uw vriendin (L.) (gehoorverslag, p.8). U verklaarde dat uw dochter inmiddels bij een kerklid, sister (K.), in Nigeria verblijft, maar u kon niet zeggen waar precies zij in Nigeria met uw dochter zou verblijven, ook al beweerde u dat uw vriendin (L.), met wie u nog telefonisch contact zou hebben, haar opzoekt (gehoorverslag, p.4).

Ten tweede kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u door de politie in uw land van herkomst zou gezocht worden omwille van een moord die u zou hebben gepleegd. U haalde dit zelfs als het voornaamste motief aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst (en de reden waarom u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om uw dochter tegen besnijdenis te beschermen) (gehoorverslag, pp.10 en 12). In dit verband is het dan ook bijzonder merkwaardig dat u ook dit cruciale element in het geheel onvermeld liet in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die u heeft ingevuld met behulp van de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 2011, en evenmin aanhaalde bij de aanvang van het gehoor van het Commissariaat-generaal, toen u werd gevraagd of u -naast de besnijdenis- nog andere elementen niet heeft vermeld (gehoorverslag, p.2). U gaf als verklaring hiervoor dat u bang was om meegenomen te worden en u uzelf beschermde (gehoorverslag, p.10). Het is onduidelijk waarom u thans dit gevaar niet meer bestaande zou achten en nu wel spontaan de 'ware' toedracht zou kunnen vertellen. Bovendien dient er benadrukt te worden dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten u zouden bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te verschaffen. U ontkende zelfs uitdrukkelijk in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal problemen te hebben gekend met de autoriteiten (vragenlijst CGVS, punt 8(a)) en u maakte evenmin melding van uw opsluiting gedurende drie dagen in de gendarmerie van Mabanda (gehoorverslag, p.8). Wat er ook van zij, ook uw verklaringen omtrent deze "moord" zijn niet alleen uitermate onsamenhangend maar bovendien ook erg vaag. U stelde van uw vriendin, (L.) -die het van uw moeder had gehoord- twee weken na uw aankomst in het [opvang-]centrum te hebben vernomen dat de oude vrouw die u had neergeslagen, inmiddels was overleden en de politie u om deze reden zoekt (gehoorverslag, pp.8, 9 en 10). Gevraagd naar de naam van deze oude vrouw, moest u echter vreemd genoeg het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag, p.9). Gevraagd of er dan een beschuldiging van moord of een andere beschuldiging tegen u hangende is, zei u dat de vrouw daarna [na uw vertrek] stierf en u het niet weet (gehoorverslag, p.9). Gevraagd of er dan een zaak tegen u werd aangespannen of dat u gerechtelijk werd vervolgd, zei u opnieuw dit niet te weten, dat u geen middelen van communicatie heeft en er een arrestatiebevel op uw naam aan uw moeder werd overhandigd (gehoorverslag, p.9). Gevraagd of u dan veroordeeld werd tijdens uw afwezigheid, stelde u opnieuw dit niet te weten, maar dat u wel weet dat men hiervoor levenslang kan krijgen (gehoorverslag, p.9). Indien u verklaart vervolgd te worden voor ernstige misdrijven en hiervoor bescherming te behoeven kan redelijkerwijze verwacht worden dat u nadere inspanningen zou leveren om uw zaak zo nauwkeurig mogelijk voor te brengen. U beperkt zich echter tot de verklaring dat een u onbekend iemand door uw toedoen zou zijn overleden. Uw verklaring dat u geen middelen van communicatie heeft, is in het geheel niet afdoende om te verrechtvaardigen dat u werkelijk niemand probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot het onderzoek naar het overlijden van de oude vrouw en uw situatie en problemen. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst niet alleen op een gebrek aan interesse in uw situatie, maar doet vooral -nogmaals en eens te meer- afbreuk aan de oprechtheid van uw verklaringen. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten. U stelde nochtans eerder een advocaat, (T.), te hebben gehad in Kameroen (van wie u wel de volledige naam niet wist, noch zijn kantoorgegevens in Kumba (gehoorverslag, p.7)), zodat er kan aangenomen worden dat u hem (of een andere advocaat) zou kunnen contacteren om u meer toelichting te verstrekken betreffende de zaak die eventueel tegen u zou aangespannen zijn. Bovendien indien u werkelijk niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren, omdat u ervan wordt verdacht de dood van een oude vrouw te

hebben teweeggebracht, hetgeen een zwaarwichtig misdrijf vormt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dergelijke ernstige feiten kan staven met objectieve elementen en documenten, te meer daar uw verklaringen uw asielrelaas niet kunnen staven nu ze op verschillende punten vaag en ongeloofwaardig voorkomen.

Ten derde blijken ook de overige door u aangehaalde feiten, en meer bepaald het conflict met uw oom rond de erfenis van uw vader, elke geloofwaardigheid te ontberen. Zo vormt de vaststelling dat u werkelijk geen enkel document ter staving van uw asielrelaas voorlegt (onder meer met betrekking tot het overlijden van uw vader en uw broer, het verblijf van u en uw familie in het ziekenhuis, de klachten die u zou hebben neergelegd), op zich al een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Nochtans stelde u dat uw moeder wel degelijk over dergelijke documenten beschikte (gehoorverslag, pp.6 en 9). Gevraagd waarom uw moeder dan deze documenten niet meegaf om uw relaas te ondersteunen, stelde u dit niet te weten (gehoorverslag, p.9). U verklaarde verder dat de erfenis van uw vader bestond uit een plantage en een huis, maar u kon niet zeggen hoe groot die plantage dan wel was (gehoorverslag, p.6). U beweerde voor het Commissariaat-generaal herhaaldelijk klacht te hebben ingediend tegen uw oom, (N.G.), bij de gendarmerie van Mabanda, maar u voegde er aan toe dat deze klachten niet ernstig werden genomen, gezien uw oom een gepensioneerde commandant van de gendarmerie van Ngkonsamba (Littoral Province) en tevens voorzitter van de CPDM in de regio was (gehoorverslag, pp.6, 7 en 8). Nog los van de vaststelling dat u deze belangrijke hoedanigheid van uw oom, die u verhinderde om op efficiënte wijze beroep te doen op de bescherming van de autoriteiten en dus in het geheel geen detail vormt, onvermeld liet in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die u heeft ingevuld met behulp van de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 2011, zijn uw verklaringen in dit verband niet overtuigend. Zo wist u niet wanneer uw oom commandant was geweest van de gendarmerie van Ngkonsamba (gehoorverslag, p.7). U kon wel zeggen dat uw oom commandant routier is geweest, maar wat hij dan precies had gedaan, wist u niet te zeggen (gehoorverslag, p.7). U wist dat uw oom in Ngkonsamba en Yaoundé had gewerkt als commandant, maar u kon niet preciseren of hij ook elders (waaronder in de South West Province) had gewerkt (gehoorverslag, p.7). U wist evenmin hoe oud uw oom is (gehoorverslag, p.7). U stelde verder dat u, nadat u op 2 juni 2011 klacht had ingediend bij de gendarmerie van Mabanda, terugkeerde met uw moeder en uw broer naar Bamenda, alwaar jullie nog geen twee dagen verbleven, waarna jullie terugkeerden naar Teke village en uw broer, (M.), verdween in juni 2011 (gehoorverslag, p.7). Wanneer u later tijdens hetzelfde gehoor werd gevraagd wanneer precies uw broer de dood vond, antwoordde u het niet te weten, maar dat het bijna augustus 2011 moet zijn geweest (gehoorverslag, p.7). Gevraagd of jullie dan van juni 2011 tot begin augustus 2011 in Teke village verbleven zonder enige problemen, wijzigde u plots uw initiële verklaringen en stelde u pas op 31 juli 2011 uit Bamenda te zijn teruggekeerd (gehoorverslag, p.7). U verklaarde dat een vrouw van het dorp had gezien dat uw oom en een voor u onbekende man uw broer hadden omgebracht, maar u kon vreemd genoeg de naam van deze vrouw niet zeggen (gehoorverslag, p.7). Er zou toch van uitgegaan kunnen worden dat u op zijn minst de naam van deze belangrijke getuige van de moord op uw broer zou kunnen verstrekken. Gevraagd om welke reden uw moeder geen beroep indiende bij de customary court om op zijn minst het recht op onderhoud te eisen of om het erfenisprobleem definitief te regelen, antwoordde u dat uw moeder dit niet heeft gedaan (gehoorverslag, p.9). Gevraagd om welke reden uw moeder dit heeft nagelaten, bleef u het antwoord schuldig (gehoorverslag, p.9). Het is niet aannemelijk dat -indien jullie werkelijk in een erfenisconflict waren betrokken- u, uw moeder of uw broer deze mogelijkheid niet hadden overwogen om alsnog de erfenis van uw vader te verkrijgen. U wist zelfs niet welke customary court normaliter bevoegd is voor geschillen wat betreft uw etnie (gehoorverslag, p.9). Gevraagd of er dan geen customary court is met een rechter en vertegenwoordigers van de etnische groep die deze zaak kan beslechten, stelde u dit niet te weten (gehoorverslag, p.10). Het is niet aannemelijk dat u, noch uw moeder of uw broer dit niet zouden hebben uitgezocht.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten op fundamentele wijze.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, identiteit of reisweg, hetgeen opnieuw een negatieve indicatie inhoudt van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het door u voorgelegde aanvraagbewijs van een identiteitskaart van Kameroen (geldig tot 30 december 2010 en verlengd tot 30 augustus 20(onleesbaar), met nummer 1097851361), betreft een kopie en vormt bijgevolg geen bewijs van uw identiteit. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Fotokopieën zijn bovendien gemakkelijk te vervalsen

met allerhande knip- en plakwerk. In het door u voorgelegde medisch attest van UZ Leuven, dd. 6 september 2013, van dr. B. (V.E.), wordt enkel vermeld dat uw vermoedelijke bevallingsdatum voorzien is voor 11 december 2013, maar dit draagt niets bij ter ondersteuning van uw asielrelaas.
De vaststelling verder dat u niet kon preciseren onder welke naam of nationaliteit u heeft gereisd (gehoorverslag p.5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw uitleg hiervoor, met name dat u de documenten niet kende en u gespannen was (gehoorverslag, p.5), is in het geheel niet overtuigend om uw onwetendheden met betrekking tot (de organisatie van) uw reisweg te verklaren. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Vooral vluchten uit niet-Schengenlanden worden bij aankomst in de Schengenzone aan controles onderworpen (zie SRB, "Procédure de contrôle frontalier à l'aéroport de Bruxelles - National (ressortissants non européens)", Cedoca, dd. 8 november 2012, toegevoegd aan het administratief dossier). Zelfs als deze controles niet altijd even grondig gebeuren, is het niet aannemelijk dat men niet voorbereid zou zijn op een mogelijke grondige controle van de identiteit.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Omtrent de vrees voor haar eigen besnijdenis, stelt zij dat zij deze eenvoudigweg niet vermeldde omdat dit niet de hoofdreden van haar vlucht was. Zij vluchtte omwille van een erfeniskwestie en omdat zij haar dochter wou beschermen. Zij gaf bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) onmiddellijk aan dat zij zelf ook vreesde om te worden besneden.

Verzoekster is eind 2013 bevallen van een dochtertje en vreest ook een besnijdenis van dit dochtertje.

Dat zij pas bij het CGVS aanhaalde dat haar vader tot de Ejagham etnie behoort terwijl zij eerder aangaf dat deze Bafo is wijt verzoekster aan een misverstand. Haar vader behoort tot de Ejagham etnie doch woont in Bafo.

Verzoekster betoogt dat het CGVS niet kan garanderen dat zij en haar twee dochtertjes zich geen zorgen moeten maken voor een besnijdenis. Het CGVS heeft geen diepgaand onderzoek gedaan naar het gebruik van vrouwenbesnijdenis (FGM) in Kameroen. Uit geen van de stukken van het dossier blijkt dit. Verzoekster voegt informatie bij het verzoekschrift en leidt hieruit af dat het moeilijk is om duidelijke cijfers te bekomen over FGM in Kameroen en dat het onduidelijk is hoeveel vrouwen hieraan worden onderworpen (bijlage 3). Bovendien verengt het CGVS zijn redenering door te verwijzen naar negen dorpen waar wordt besneden, alsof er daarbuiten geen FGM plaatsvindt. Dit is kort door de bocht en gemakkelijk. Verzoekster stelt dat in de beslissing geen motivering is opgenomen waarom zij en haar dochters niet zouden worden besneden en dat er geen objectieve informatie wordt bijgebracht. Zij gaf duidelijk aan dat haar oom zeer traditioneel is en eiste dat zij zouden worden besneden.

Verzoekster gaf bij het invullen van de vragenlijst niet aan dat zij de autoriteiten in haar land vreest omdat zij slechts achteraf op de hoogte werd gesteld van het feit dat de vrouw die zij had aangevallen is overleden. Zij ontving hierover nooit rechtstreeks informatie en zal trachten documenten te bekomen.

Inzake het erfenisconflict en het gebrek aan schriftelijk bewijs, geeft verzoekster aan dat zij aan haar familie in haar land zal vragen om zoveel mogelijk documenten op te sturen maar dat dit moeilijk is omdat haar moeder is overleden.

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij per vliegtuig zou zijn gereisd. Omtrent deze reisweg wordt met recht gemotiveerd: *"De vaststelling verder dat u niet kon preciseren onder welke naam of nationaliteit u heeft gereisd (gehoorverslag p.5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw uitleg hiervoor, met name dat u de documenten niet kende en u gespannen was (gehoorverslag, p.5), is in het geheel niet overtuigend om uw onwetendheden met betrekking tot (de organisatie van) uw reisweg te verklaren. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Vooral vluchten uit niet-Schengenlanden worden bij aankomst in de Schengenzone aan controles onderworpen (zie SRB, "Procédure de contrôle frontalier à l'aéroport de Bruxelles - National (ressortissants non européens)", Cedoca, dd. 8 november 2012, toegevoegd aan het administratief dossier). Zelfs als deze controles niet altijd even grondig gebeuren, is het niet aannemelijk dat men niet voorbereid zou zijn op een mogelijke grondige controle van de identiteit."* Verzoekster laat deze motivering geheel ongemoeid. De voormelde vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster baseert haar asielaanvraag op een vrees voor vervolging jegens haar oom en jegens de Kameroense overheid. Deze vrees situeert zich en zou zijn ontstaan in Teke Village, Kumba, Meme Division, waar haar vader een huis en een plantage had. Ingevolge het overlijden van haar vader zou een erfenisconflict zijn ontstaan met haar oom. Verzoekster legde echter frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar band en deze van haar familie met voormeld dorp en voormelde eigendommen. Bij de DVZ beweerde zij aldaar te hebben gewoond van 2008 tot eind juli of augustus 2011 (administratief dossier, stuk 21, verklaring, nr.9). Tevens stelde zij in de vragenlijst, gevraagd naar haar beroep in haar land van herkomst: *"Ik hielp mee op de plantage van mijn vader"* (*ibid*., vragenlijst, p.2). Bij het CGVS beweerde verzoekster echter dat zij sedert zij zes jaar was (ongeveer 1984) onafgebroken in Bamenda woonde en dat zij en haar familie slechts na het overlijden van haar vader en op 25 mei 2011 naar het dorp Teke zouden zijn gegaan. Tevens gaf zij aan aldaar minder dan twee

maanden te zijn gebleven. Gevraagd naar haar beroep, gaf zij voorts nergens aan dat zij werkte op de plantage van haar vader (administratief dossier, stuk 5, p.3-4). Zij bleek zelfs niet in staat aan te geven hoe groot deze plantage was (*ibid.*, p.6). Dat verzoekster dermate uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent haar verblijf en dat van haar familie op de eigendommen van haar vader in Teke doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het erfenisconflict dat dienaangaande zou zijn gerezen met haar oom.

Verzoekster beweerde daarenboven bij het CGVS dat haar oom een politieverleden had, een machtige positie bekleedde en rijk was (*ibid.*, p.7). Zij liet dit alles echter geheel onvermeld in de vragenlijst van het CGVS (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchtelinge, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel gegeven als de machtspositie die haar vervolger bekleedde hierin zou hebben vermeld. Wanneer bij het CGVS werd doorgevraagd over deze positie, legde verzoekster daarenboven uitermate vage verklaringen af. Zij wist niet wanneer haar oom commandant was geweest, wat deze precies had gedaan, of hij elders (waaronder in de provincie South West) werkte dan in Ngkonsamba en Yaoundé en hoe oud deze was (administratief dossier, stuk 5, p.7).

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat zij manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de chronologie van de feiten en het ogenblik waarop haar broer in het kader van het erfenisconflict zou zijn vermoord door haar oom. Dat zij omtrent dermate cruciale elementen in haar relaas tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het beweerde conflict met haar oom. Dit klemt des te meer daar zij niet in staat bleek om de naam te geven van de vrouw uit het dorp die getuige zou zijn geweest van de moord op haar broer (*ibid.*, p.7). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster op zijn minst de naam zou kunnen geven van een dergelijke belangrijke getuige van de moord op haar broer.

Uit verzoeksters verklaringen, zoals met reden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt verder dat zij niet wist om welke reden haar moeder naliet haar rechten op de erfenis of minstens op onderhoud op te eisen en dat zij zelfs onwetend bleek over de eventuele mogelijkheden om dit te doen.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoekster tot op heden nalaat ook maar enig begin van bewijs bij te brengen omtrent het overlijden van haar vader, het erfenisconflict dat daarna zou zijn ontstaan, haar verblijf en dat van haar familie in het ziekenhuis, de moord op haar broer en de klachten die zij zouden hebben neergelegd. Verzoekster kon geen verklaring bieden voor het gegeven dat haar moeder, die nochtans over documenten beschikte, deze documenten niet meegaf. Evenmin toont zij aan ernstige en aanhoudende pogingen te hebben ondernomen teneinde de nodige bewijzen te bekomen, dit eventueel via haar telefonische contacten met L., die bovendien in contact stond met verzoeksters moeder (*ibid.*, p.9).

De voormelde vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde erfenisconflict tussen verzoeksters oom en verzoekster en haar familie.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vrees voor besnijdenis in hoofde van verzoekster en haar oudste dochter. Verzoekster koppelde deze vrees immers uitdrukkelijk aan het erfenisconflict, in het kader waarvan haar oom zou hebben geëist dat zij en haar dochtertje zouden worden besneden (*ibid.*, p.8).

In zoverre verzoekster betreffende de aangevoerde vrees voor besnijdenis betoogt dat het CGVS naar de praktijk van FGM in Kameroen geen of onvoldoende diepgaand onderzoek voerde, minstens dat dit niet blijkt uit de stukken van het dossier, dient te worden vastgesteld dat dit betoog een kennelijke miskenning vormt van zowel de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing als de stukken van het dossier (administratief dossier, stuk 25: landeninformatie), waaruit blijkt dat deze praktijk door het CGVS wel degelijk en terdege werd onderzocht. Uit voormelde informatie blijkt dat de prevalentiegraad van FGM in Kameroen laag is. Dit wordt bevestigd door de documentatie die verzoekster toevoegde aan het verzoekschrift (stukken 3.2 en 3.3.) Wel blijkt hieruit dat deze erg kan verschillen naargelang de regio en de etnie. Het voorgaande vindt overigens bevestiging in verzoeksters verklaringen bij het

CGVS (administratief dossier, stuk 5, p.10). De prevalentiegraad ligt het hoogste bij de Ejagham etnie, en dan vooral in de negen dorpen rond Ejagham. Verzoekster liet bij het CGVS uitschijnen dat haar vader tot de Ejagham etnie behoorde en gaf aan dat de traditie van FGM nog door de Ejagham wordt uitgeoefend (*ibid.*, p.2-3, 5). De geloofwaardigheid van haar relaas wordt op dit vlak echter ernstig ondermijnd doordat zij hiervan eerder geen melding maakte en in de vragenlijst integendeel aangaf dat haar vader behoorde tot de Bafo etnie (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst, p.1). Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift de verklaring die zij hiervoor reeds gaf bij het CGVS (administratief dossier, stuk 5, p.7), doch de bestreden beslissing motiveert omtrent deze verklaring met recht: *"Wanneer u door het Commissariaat-generaal wordt geconfronteerd met uw verklaringen betreffende de etnische afkomst van uw vader in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ontkende u dit te hebben vermeld en voegde u er aan toe dat u zei dat uw vader in de regio van de bafo woonde (gehoorverslag, p.7). Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd om de discrepantie te verklaren. Bovendien werd er duidelijk in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal naar de etnische afkomst van beide ouders gevraagd (en niet naar hun woonplaats), zodat vergissing hieromtrent niet mogelijk was. Daarenboven, zoals eerder aangehaald, beschikte u sedert 9 september 2011 over een kopie van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, zodat u eerder in de gelegenheid was om bepaalde zaken recht te zetten, hetgeen u heeft nagelaten"*. Dat verzoekster bij het CGVS om haar vrees voor besnijdenis aannemelijk te maken liet uitschijnen dat haar vader behoorde tot de etnie binnen dewelke de prevalentiegraad van FGM in Kameroen blijkens de reeds hoger aangehaalde informatie veruit het hoogste is, doet verder afbreuk aan de beweerde vrees dat zij en haar dochter zouden worden besneden.

De geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende vrees voor een besnijdenis wordt verder op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens melding maakte. Gelet op de lage prevalentie van besnijdenissen in Kameroen dient aangenomen te worden dat een vrees hieromtrent dermate afwijkend is van de heersende traditie dat deze dan ook gemeld zou worden. De uitleg die zij hiervoor gaf bij het CGVS kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, dewelke door haar niet worden weerlegd of betwist, niet verklaren waarom zij de vrees dat haar oom zou zorgen voor een besnijdenis niet vermeldde in de vragenlijst. Verzoeksters poging deze vaststelling te minimaliseren doordat het niet de hoofdreden betrof van haar vertrek, kan evenmin worden aangenomen, te meer daar zij in de vragenlijst, wanneer gevraagd werd naar eventuele andere problemen, wel aangaf dat zij astma heeft (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst, p.3). Dat zij in het kader van deze vraagstelling wel zou vermelden dat zij astma heeft doch niet dat zij en haar dochter riskeren te worden besneden, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Bovendien kan worden herhaald dat van een kandidaat-vluchtelinge, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate cruciale en frappante elementen als het feit dat haar oom haar wilde laten besnijden en ook daadwerkelijk trachtte dit gedwongen te laten doen in het bijzijn van de dorpsvrouwen en verscheidene familieleden zou hebben vermeld. Bovendien liet zij dit niet enkel onvermeld, doch ontkende zij eenduidig dat zij, naast het erfenisconflict, andere problemen kende met haar medeburgers (*ibid.*, p.3).

Uit verzoeksters gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat zij vage, ontwijkende en onaannemelijke verklaringen aflegde wanneer werd gevraagd waarom men haar in Teke village of elders in Kameroen als volwassen vrouw wilde laten besnijden en wanneer werd gevraagd waarom men haar oudste dochter zou willen laten besnijden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees voor besnijdenis in hoofde van verzoekster of haar oudste dochter. Gelet op het voorgaande, maakt zij evenmin aannemelijk dat of onder welke omstandigheden haar jongste, in België geboren dochtertje in Kameroen zou worden besneden.

Ingevolge het voorgaande, kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters vrees jegens de Kameroense overheid ten gevolge van de moord die zij zou hebben gepleegd. Verzoekster situeerde deze gebeurtenis immers binnen de context van het erfenisconflict met haar oom en diens poging om haar in dit kader gedwongen te laten besnijden (*ibid.*, p.8).

De geloofwaardigheid van de moord die verzoekster zou hebben gepleegd en van haar beweerde vrees ten aanzien van de Kameroense autoriteiten wordt bovendien volledig ondermijnd doordat zij van dit cruciale element in de vragenlijst van het CGVS niet de minste melding maakte (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst) en hiervan evenmin melding maakte wanneer bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd gevraagd welke elementen zij in de vragenlijst onvermeld liet (administratief dossier, stuk 5, p.2). Dat verzoekster, zoals zij laat uitschijnen in het verzoekschrift, slechts achteraf zou hebben vernomen dat de vrouw overleed kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Wanneer haar bij het CGVS werd gevraagd waarom zij dit niet vermeldde wanneer zij de eerste maal verklaringen aflegde, verklaarde zij immers dat zij het bewust niet vermeldde omdat zij bang was te worden meegenomen en om zichzelf te beschermen (administratief dossier, stuk 5, p.10). Deze verklaring kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen echter niet overtuigen. In dit kader kan bovendien opnieuw worden verwezen naar de reeds hoger aangehaalde medewerkingsplicht in hoofde van verzoekster en bij het invullen van de vragenlijst. Van verzoekster kon worden verwacht dat zij dermate cruciale elementen als het gegeven dat zij een vrouw doodde, dat zij daardoor werd gearresteerd en gedetineerd en dat zij de Kameroense overheid vreest hierin zou hebben vermeld. Het voormelde klemt nog des te meer daar zij dit alles niet enkel onvermeld liet, doch tevens eenduidig ontkende ooit te zijn gearresteerd of gedetineerd en uitdrukkelijk ontkende problemen te hebben met de Kameroense autoriteiten (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst, p.2-3).

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts volledig ongemoeid, daar waar hierin wordt gemotiveerd dat (i) zij uiterst vage verklaringen aflegde over de moord en de gevolgen die deze kende voor haar; (ii) van haar kon worden verwacht dat zij de nodige pogingen zou hebben ondernomen om zich hierover te informeren; (iii) zij deze feiten niet kan staven met objectieve elementen en documenten. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten bevatten geen elementen die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen (administratief dossier, stuk 24).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekster voert geen specifieke argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. SANEN	W. MULS